

Arrest

nr. 209 801 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Waversesteenweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent geboren in Almaty, Kazakhsstan, waarna u op verschillende plaatsen heeft gewoond.

In 1978, toen u drie jaar oud was, verhuisde u met uw gezin van Kazakhsstan naar Grozny, Tsjetsjenië, waar u woonde tot in 2009. In 2009 diende u een asielaanvraag in in Frankrijk omwille van redenen die volgens uw eigen verklaringen helemaal niets te maken hebben met uw huidige problemen. Deze aanvraag werd geweigerd. De problemen die u aanhaalde in die asielaanvraag hebben volgens uw eigen verklaringen niets te maken met uw huidige problemen. Daarna diende u een asielaanvraag in in Zwitserland en later in Duitsland. Telkens werd u via de Dublin II-procedure naar Frankrijk

teruggestuurd. In 2014 keerde u vrijwillig terug naar Moskou. Vanuit Moskou ging u uw familie bezoeken in Jejsk, Krasnodarski krai, en de Kaukasus. In september of december 2015 ging u naar Oekraïne, waar u één jaar lang verbleef. Na een onderbreking belandde u opnieuw in Oekraïne tot 31 oktober 2016. Op die dag vertrok u op bezoek naar uw familie in de Kaukasus. Toen u in Grozny bij uw zus R. (...) was, werd u opgebeld door uw zus L. (...) in verband met een oproepingsbrief van de politieafdeling in Nazran, Ingoesjetië. Op 15 november 2016 gaf u gehoor aan deze oproeping. Daar werd u gevraagd over uw verblijf in Oekraïne en u werd beschuldigd steun te verlenen aan de pro-Oekraïense rebellen en het regeringsleger. Zo zou u olie aan hen verkocht hebben. Ze beschuldigden u er eveneens van banden te hebben met extremisten. U werd geslagen en gedurende de rest van die dag vastgehouden. U weigerde namelijk een document te ondertekenen waarin stond dat u als informant voor hen zou werken. Die avond werd u door uw zus T. (...) en haar echtgenoot vrijgekocht voor de som van 1.500.000 roebel. Daarop vertrok u naar uw neef in Noord-Ossetië, waar u gedurende één week verbleef. In die periode werd u wederom door uw zus L. (...) ingelicht over een tweede oproepingsbrief. Daarop besloot u weg te gaan bij uw neef en opnieuw naar uw zus T. (...) (T. (...)) in Nazran te gaan. Daar verbleef u ongeveer één maand alvorens u besloot naar uw zus M. (...) in Moskou te gaan en van daaruit, twee weken later, naar Italië te vliegen. U besloot naar België te komen omdat uw broer hier reeds een verblijfsvergunning heeft bekomen via gezinshereniging met zijn Belgische vrouw. Met een Italiaans visum verliet u de Russische Federatie per vliegtuig op 14 januari 2017. U kwam aan in België op 15 januari 2017, waar u op 24 januari 2017 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: twee oproepingsbrieven van de politie (k), een medische verklaring (o), uw binnenlands paspoort (k), uw buitenlands paspoort met een Italiaans visum (k), uw huwelijksakte (k), uw rijbewijs (o), uw geboorteakte (o), uw Oekraïense verblijfsvergunning (k), enkele documenten betreffende uw scheiding (o), en een bewijs van Western Union (o).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest aangehouden te worden door de politie van Nazran, Ingoesjetië. U baseert zich hiervoor op een eerdere aanhouding met slagen en verwondingen omwille van uw weigering om met hen samen te werken. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om onderstaande redenen.

Zo zijn uw verklaringen op het CGVS op meerdere cruciale punten tegenstrijdig met uw verklaringen hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U spreekt zich met name tegen over uw verblijfsplaatsen in de periode van uw vervolging in de Kaukasus, Russische Federatie, over uw verblijfsplaats op het moment dat u over deze vervolging werd ingelicht én over uw verblijfsplaats na uw vasthouding door de politie in Nazran, Ingoesjetië. Gezien deze elementen aan de kern van uw asielrelaas raken, worden er reeds vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze bedreiging.

Ten eerste verklaart u enerzijds op het CGVS dat u gedurende twee weken bij uw zus R. (...) in Grozny verbleef. Verder had u geen plannen om nog ergens anders heen te gaan (CGVS, p. 10, 13). Op de DVZ verklaarde u echter dat u naar uw zus R. (...) ging en u enkele dagen later verder reisde naar uw zus T. (...) in Nazran, waar u gedurende enkele weken verbleef (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Van iemand die verklaart vervolgd te zijn geweest terwijl hij op bezoek was bij zijn familie in de Kaukasus, Russische Federatie, kan toch minstens verwacht worden dat hij zich niet zou tegenspreken over zijn verblijfsplaatsen gedurende zijn korte verblijf in de Kaukasus. Dit is in casu niet het geval, waardoor de geloofwaardigheid van uw vervolging reeds wordt aangetast.

Ten tweede zet het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen zich verder wanneer het gaat over uw verblijfsplaats op het moment dat u door uw zus L. (...) over de eerste oproepingsbrief werd ingelicht. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u tijdens uw verblijf bij uw zus T. (...) in Ingoesjetië door uw zus L. (...) werd opgebeld (CGVS vragenlijst, rubriek 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat u door haar werd opgebeld toen u bij R. (...) in Grozny, Tsjetsjenië, logeerde (CGVS, p. 10, 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u zoiets niet gezegd kan hebben en dat uw doel was om naar Grozny op bezoek te gaan (CGVS, p. 14). Nogmaals geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat ze – u bedoelt de DVZ – zich misschien vergist hebben en dat het waarschijnlijk een misverstand zal zijn. U verklaart dat ze toen ook de fout hebben gemaakt om '24u' te noteren in plaats van 'één dag' (CGVS, p. 14-15). Hierbij dient echter de volgende opmerking te worden gemaakt. Vooreerst is het louter vasthouden aan het feit dat u iets niet zou hebben gezegd geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Daarnaast heeft u uw verklaringen bij de DVZ ter goedkeuring ondertekend en heeft u in het begin van uw interview op het CGVS gezegd dat alles vlot was verlopen. U haalde slechts één zaak aan, namelijk het feit dat er '24u' werd genoteerd in plaats van

'één dag' (CGVS, p. 2). Zo blijkt dat u uw verklaringen van bij de DVZ wel degelijk herlezen en met uw advocaat overlopen heeft en u naast het maken van deze ene opmerking tijdens het gehoor op het CGVS verder geen bezwaren had. Met andere woorden zijn uw verklaringen niet afdoende om deze flagrante tegenstrijdigheden op te heffen en wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw vervolging.

Gegeven bovenstaande tegenstrijdige verklaringen over nochtans cruciale elementen in uw asielrelaas, namelijk uw verblijfsplaatsen tijdens en na uw vervolging, plaatst het CGVS grote twijfels bij de geloofwaardigheid van uw vervolging.

Ten derde wordt deze geloofwaardigheid van uw vervolging door de FSB verder gedeukt door de volgende vaststelling. Zo besloot u uw land van herkomst te verlaten met het vliegtuig vanuit Moskou. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u reeds ervaring had met de FSB op de luchthaven in Moskou toen u bij terugkomst uit Oekraïne over uw verblijf ginds werd ondervraagd en indirect aan extremisme werd gelinkt (CGVS, p. 11). Het feit dat u besloot om zich in een luchthaven te begeven én de daarbij horende controles te ondergaan op dezelfde plaats waar u reeds met identieke aantijgingen zoals in uw huidige vervolging werd geconfronteerd door diezelfde FSB, is niet aannemelijk. U geconfronteerd met uw risicovol gedrag, antwoordt u dat het u op zich veiliger leek in Moskou en dat u makkelijk een visum zou kunnen bekomen (CGVS, p. 15). U nogmaals geconfronteerd met het gelopen risico, antwoordt u dat u er uiteraard heeft over nagedacht om via land te komen, maar dat dit niet zo evident was voor u gezien uw fysieke beperking en het veel geld zou kosten. Uit uw verklaringen blijkt dat u het duidelijk heeft over een clandestiene grenspassage aan een EU-buitengrens. Het CGVS merkt hierbij echter op dat dergelijke uitleg niet voldoet. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat een uitreis uit de Russische federatie beperkt zou zijn tot ofwel een vliegtuigreis via officiële kanalen, met bijbehorende identiteitscontrole, ofwel een klandestiene grensovergang ergens op een onbewaakt punt van de EU-buitengrens. Het u evengoed vrij om bijvoorbeeld met uw paspoort en per trein of enig ander vervoersmiddel over land, zich naar een grenspost aan de EU-buitengrens te begeven, waar de mogelijkheid bestaat om een asielaanvraag in te dienen. Bijgevolg is uw verklaring voor het door u genomen risico niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om dergelijke controle door zijn eigen vervolger te vermijden, wat in casu niet het geval is.

De geloofwaardigheid van uw vervolging wordt verder aangetast wanneer blijkt dat uw verklaringen omtrent de reden waarom u wordt gevisieerd door de Russische autoriteiten vaag en ontwijkend zijn. Gegeven het belang van dit element kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover gedetailleerd en doorleefd zou vertellen, wat in casu niet het geval is. Zo verklaart u ten eerste dat de aantijgingen van de FSB gebaseerd waren op het feit dat u met uw vriend, M. K. (...), werkte in zijn oliebedrijf en dat u brandstof aan de pro-Oekraïense rebellen zou hebben verhandeld (CGVS, p. 11). U verklaart hieromtrent echter dat u niet echt met hem samenwerkte, u was geen vennoot, maar dat u enkel een business met hem wou beginnen, wat echter niet was gelukt. Verder had u nog familie in Kazachstan die in de oliebusiness zat, maar tussen hen en uw vriend is er verder nooit contact geweest, laat staan een contract getekend (CGVS, p. 8). Gevraagd naar de contracten waarover u het dan wel had, verklaart u dat dit met een ander bedrijf was en u verder niets weet over de ondertekening (CGVS, p. 8). U verklaart telkens dat jullie geen zakenpartners waren, maar dat u enkel interesse had vertoond om in de toekomst met hem in zee te gaan.

Uit bovenstaande verklaringen valt echter niet af te leiden dat u werkelijk zaken zou hebben gedaan met uw vriend M. (...). Ten tweede verklaarde u verder ook veel contacten te hebben gehad met mensen die steun verleenden aan de pro-Oekraïense rebellen, wat er mede voor gezorgd zou hebben dat u door de FSB als separatist werd aanzien. Zo verklaarde u in deze context het volgende: "Zij kunnen mij natuurlijk niet als krijgsgevangene uit het Donetsk gebied zien, maar ik heb inderdaad verschillende familieleden en vrienden en kennissen die misschien toch een steun bieden of hadden geboden, misschien financiële of morele steun [...]" (CGVS, p. 10). Verder verklaart u dat uw ver familielid, Y. K. (...), connecties en contacten heeft met het (Oekraïense) Ministerie van Binnenlandse Zaken en zij met hulpacties bezig zijn en steun verlenen (CGVS, p. 10). Gevraagd om verder over uw contacten en hun activiteiten uit te wijden, zegt u dat u niet concreet kan zeggen wie aan wie steun bood, wat ze deden, maar er wel verschillende mensen waren. Wel kwam u af en toe samen op religieuze feesten of als vrienden (CGVS, p. 10). Het feit dat u ontwijkend antwoordt op deze vraag en verder geen gedetailleerde informatie kan geven over de oorzaak van uw aanhouding, namelijk uw contacten met mensen die steun verleenden aan de rebellen, maken dat de geloofwaardigheid van uw bedreiging verder in het gedrang komt. Uit bovenstaande verklaringen valt op te maken dat u er niet in geslaagd bent om uw gegronde en persoonlijke vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: twee oproepingsbrieven (k), een medische verklaring (o), uw binnenlands paspoort (k), uw buitenlands

paspoort met een Italiaans visum (k), uw huwelijksakte (k), uw rijbewijs (k), uw geboorteakte (o), uw Oekraïense verblijfsvergunning (k), enkele documenten betreffende uw scheiding (o) en een bewijs van Western Union (o).

Wat betreft de twee oproepingsbrieven dient opgemerkt dat u verder slechts een kopie voorlegt en geen origineel, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet valt te verifiëren. Daarenboven dient hierbij te worden opgemerkt dat, volgens informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), dat er in uw land van herkomst, de Russische Federatie, meer bepaald de Noordelijke Kaukasus, een hoge graad van corruptie heerst en verschillende documenten tegen betaling van smeergeld verkregen kunnen worden. Bijgevolg kan slechts een geringe bewijswaarde toegedragen worden aan de door u neergelegde oproepingsbrieven. Voorts werd u in beide convocaties als getuige opgeroepen, zonder duidelijk te zijn in welke zaak precies, en werd het ontvangststrookje onderaan beide convocaties niet ingevuld. Bijgevolg is het niet duidelijk hoe u dan wel aan deze documenten bent geraakt, gezien niemand ze volgens uw neergelegde documenten ze heeft ontvangen. Ten slotte krijgen documenten enkel enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg zijn deze documenten niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde medische verklaring (cf. samenvatting in administratieve dossier), dient opgemerkt te worden dat medische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen of objectieve vaststellingen betreffende verwondingen kunnen maken, maar geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. U verklaarde bovendien zelf dat de arts deze informatie van u zelf had gekregen (CGVS, p. 13). Gezien uw verklaringen aangaande uw vervolging ongeloofwaardig werden geacht, kan dit document verder niets wijzigen aan bovenstaande analyse. Wat betreft uw geboorteakte, uw binnenlands paspoort, uw buitenlands paspoort, uw rijbewijs en uw Oekraïense verblijfsvergunning, dient opgemerkt te worden dat deze louter betrekking hebben op uw plaatsen van gewoonlijk verblijf en uw persoonsgegevens, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Bijgevolg veranderen deze niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de documenten betreffende uw huwelijk en scheiding, dient opgemerkt te worden dat deze enkel hierop betrekking hebben en niet op uw vervolging. Bijgevolg veranderen ook deze documenten niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vervolging. Verder legt u een bewijs van Western Union neer. Dit document toont enkel aan dat u geld heeft ontvangen via Western Union, niets meer, en verandert daarom ook niets aan bovenstaande analyse.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Om bovenstaande redenen moet worden gesteld dat u niet in staat was een gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een schending van de appreciatiebevoegdheid.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij bemerkt voorafgaandelijk in haar verzoekschrift dat de weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing op verschillende punten incorrect is. Zo ging zij in 2014 – meer bepaald op 11 september 2014 zoals blijkt uit haar paspoort – via Moskou naar Oekraïne en niet in 2015. Vervolgens is zij ongeveer een jaar in Oekraïne zijn gebleven en na een verblijf in Kazachstan keerde zij op 25 december 2015 terug naar Oekraïne, waar zij verbleef tot 31 oktober 2016. Verder werd zij niet door haar zus T. en haar echtgenoot, maar door haar zus R. en haar echtgenoot vrijgekocht toen zij werd vastgehouden.

2.2.4.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld wordt dat zij in september of december 2015 naar Oekraïne ging, dat zij er een jaar lang verbleef en dat zij na een onderbreking opnieuw in Oekraïne belandde tot 31 oktober 2016, terwijl zij in 2014 naar Oekraïne ging, er een jaar verbleef, en na een verblijf in Kazachstan op 25 december 2015 terug naar Oekraïne ging, waar zij verbleef tot 31 oktober 2016, ziet de Raad niet in hoe het feit dat de periodes waarin zij verbleef in Oekraïne verkeerd zouden zijn weergegeven in de bestreden beslissing

enige invloed kan hebben op de uiteindelijke beoordeling van haar asielrelaas, nu de problemen waarop zij haar verzoek om internationale bescherming steunt pas aanvingen na deze verblijven in Oekraïne, meer bepaald sinds haar terugkeer naar de Russische Federatie op 31 oktober 2016. Haar opmerkingen dienaangaande doen dan ook op geen enkele manier afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verder stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat de borgsom voor haar vrijlating betaald werd door haar zus R. en haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2018, p. 12). De Raad meent evenwel dat het duidelijk gaat om een materiële vergissing bij de weergave van het feitenrelaas die in alle redelijkheid niet van die aard kan worden geacht dat zij de inhoud van de desbetreffende passus zou aantasten en een hervorming van het dictum van de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden. Immers toont verzoekende partij dienaangaande niet aan dat deze materiële vergissing enige weerslag zou hebben gehad op de uiteindelijke beoordeling van haar asielrelaas en als dusdanig afbreuk zou doen aan de motivering van de weigeringsbeslissing.

2.2.5.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partij enerzijds op het CGVS verklaarde dat zij gedurende twee weken bij haar zus R. in Grozny verbleef en verder geen plannen had om nog ergens anders heen te gaan, en anderzijds op de DVZ verklaarde dat zij naar haar zus R. ging en zij enkele dagen later verder reisde naar haar zus T. in Nazran, waar zij gedurende enkele weken verbleef, stelt verzoekende partij dat zij *“bij DVZ verklaard (heeft) dat hij bij zijn zus R. (...) verbleef en dat hij pas ‘nadat’ hij werd opgebeld door zijn zus L. (...), die hem informeerde over de eerste oproepingsbrief, naar Nazran is vertrokken alwaar hij bij zijn neef verbleef”*. Volgens verzoekende partij heeft men bij de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde feiten door mekaar gehaald. Dit blijkt tevens uit het feit dat in de vragenlijst staat vermeld dat zij verklaard zou hebben 24 uur vastgezet te hebben terwijl zij er verklaarde een dag te hebben vastgezet, waarmee zij bedoelde van 's morgens tot 's avonds. Verder blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij haar 'verblijf bij de zoon van R. (...)' gelijkstelt met een 'verblijf bij R. (...)'. Het is dan ook vaak een kwestie van hoe de zaken worden geïnterpreteerd en worden weergegeven.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierover geenszins voor interpretatie vatbaar zijn. Haar verklaringen werden er als volgt genoteerd: *“In 11/2016 ging ik vanuit Oekraïne, waar ik dan al bijna een jaar verbleef, op familiebezoek bij mijn zus R. (...) in Tsjetsjenië. Enkele dagen later trok ik verder door naar mijn andere zus T. (...) in Nazran, Ingoesjetië. Ik bleef daar enkele weken, op bezoek.”* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Derhalve verklaarde zij duidelijk dat zij slechts enkele dagen bij haar zus R. in Tsjetsjenië verbleef en dat zij vervolgens naar haar andere zus T. in Nazran, Ingoesjetië ging, waar zij enkele weken verbleef. Dit terwijl zij op het Commissariaat-generaal een heel andere versie van de feiten gaf. Meer bepaald verklaarde zij er dat zij op 31 oktober 2016 naar haar zus R. in Grozny ging, waar zij verbleef bij haar neef, dat zij er gedurende twee weken verbleef, en dat zij van hieruit op 15 november 2016 naar Nazran, Ingoesjetië, ging om zich er, naar aanleiding van de oproepingsbrief op haar naam die haar zus L. had ontvangen, te melden bij de politie (gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2018, p. 10-11 en 13). Na haar vrijlating zou zij vervolgens een week bij haar neef in Noord-Ossetië (Dachnoye) verbleven hebben en nadat zij van haar zus L. vernomen had dat er een tweede oproepingsbrief was toegekomen ging zij naar haar zus T. in Nazran, waar zij nog meer dan een maand zou verbleven hebben (gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2018, p. 13-14). Dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn genoteerd en dat deze tegenstrijdigheden dan ook het gevolg zouden zijn van een misverstand, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk. Zoals ook in de bestreden beslissing werd opgemerkt, duidt de Raad erop dat verzoekende partij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 3) en dat zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat alles vlot was verlopen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij haalde slechts één zaak aan, namelijk het feit dat er '24u' werd genoteerd in plaats van 'één dag' (gehoorverslag CGVS d.d. 23/02/2018, p. 2), waaruit blijkt dat zij haar verklaringen van bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk herlezen en met haar advocaat overlopen heeft en zij naast het maken van deze ene opmerking verder geen bezwaren had. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in haar tegenstrijdige verklaringen over haar verblijfplaatsen in de Kaukasus afdoende te verklaren. De Raad duidt erop dat van iemand die verklaart vervolgd te zijn geweest terwijl hij op bezoek was bij zijn familie in de Kaukasus, Russische Federatie, minstens verwacht kan worden dat hij zich niet zou tegenspreken over zijn verblijfplaatsen gedurende zijn korte verblijf in de Kaukasus. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt hierover

consistente verklaringen af te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar verblijfplaats op het moment dat zij door haar zus L. over de eerste oproepingsbrief werd ingelicht, blijft verzoekende partij erbij dat zij telkens heeft verklaard dat zij bij haar zus R. verbleef en dat zij, nadat zij door haar zus L. werd opgebeld en werd geïnformeerd over de eerste oproepingsbrief, naar Nazran is gegaan. Bovendien blijkt uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin dat zij verklaard heeft dat zij bij haar zus T. verbleef toen zij werd opgebeld door haar zus L.. Er staat enkel vermeld *'Tijdens mijn verblijf daar belde mijn zus L. (...) me op'*, waarmee zij doelde op haar verblijf bij haar zus R..

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt werden genoteerd: *"In 11/2016 ging ik vanuit Oekraïne, waar ik dan al bijna een jaar verbleef, op familiebezoek bij mijn zus R. (...) in Tsjetsjenië. Enkele dagen later trok ik verder door naar mijn andere zus T. (...) in Nazran, Ingoesjetië. Ik bleef daar enkele weken, op bezoek. Tijdens mijn verblijf daar belde mijn zus L. (...) me op."* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij haar relaas in chronologische volgorde vertelde en dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij tijdens haar verblijf bij haar zus T. ingelicht werd over de oproepingsbrief door haar zus L.. Ook het louter vasthouden aan het feit dat zij iets niet zou hebben gezegd volstaat vanzelfsprekend niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken in het administratief dossier, op te heffen.

2.2.7.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde vervolging door de FSB verder gedeukt wordt door de vaststelling dat zij besloot haar land van herkomst te verlaten met het vliegtuig vanuit Moskou, erkent verzoekende partij dat haar vertrek vanuit de luchthaven van Moskou een risico was, doch wel een weloverwogen risico. Een vertrek met bijvoorbeeld de trein zag zij geenszins zitten omdat het lang niet meer zo evident is om de grens met Polen over te steken omdat er veel politie is aan de buitengrenzen. Het vertrek via de luchthaven van Moskou was op dat moment voor haar de enige mogelijke oplossing.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij allerminst een afdoende uitleg biedt voor het feit dat zij besloot om zich in een luchthaven te begeven en de daarbij horende controles te ondergaan uiterekend op dezelfde plaats waar zij reeds met identieke aantijgingen zoals in haar huidige vervolging werd geconfronteerd door diezelfde FSB. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij alles in het werk zou stellen om dergelijke controle door zijn eigen vervolger te vermijden, wat *in casu* niet het geval is. Dat zij haar land van herkomst enkel op deze manier kon verlaten, via uiterekend een plaats waar zij reeds met identieke aantijgingen zoals in haar huidige vervolging werd geconfronteerd door diezelfde FSB, kan bezwaarlijk worden aangenomen.

2.2.8.1. Waar verwerende partij motiveert dat haar verklaringen omtrent de reden waarom zij wordt geïnterviewd door de Russische autoriteiten vaag en ontwijkend zijn, merkt verzoekende partij op dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tot vrij laat duurde (18u27) en dan ook in allerijl werd afgerond, zonder dat er opmerkingen gemaakt konden worden. Verwerende partij kan verzoekende partij dan ook niet verwijten onvoldoende informatie te hebben gegeven.

2.2.8.2. De Raad duidt er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitgebreid de kans heeft gehad om haar problemen waarop zij haar verzoek om internationale bescherming steunt uiteen te zetten. De Raad wijst erop dat op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de op hem rustende medewerkingsplicht. Uit het gegeven dat haar raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd zijn opmerkingen via e-mail over te maken kan geenszins blijken dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal niet de gelegenheid zou hebben gehad haar volledige asielrelaas uiteen te zetten. Zij het bovendien bemerkt dat haar raadsman aangaf *"niet meteen opmerkingen"* te hebben (gehoorverslag CGVS d.d. 23/01/2018, p. 15) en nadien ook geen opmerkingen via e-mail heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij biedt dan ook geen afdoende verklaring voor haar vage en ontwijkende verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud omtrent de reden waarom zij wordt geïnterviewd door de Russische autoriteiten. Verwerende partij stelt terecht in de

bestreden beslissing dat, gegeven het belang van dit element, van haar redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij hierover gedetailleerd en doorleefd zou vertellen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij slechts een kopie voorlegde van de twee oproepingsbrieven, merkt verzoekende partij op dat uit het ontvangstbewijs in het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij wel degelijk de originelen bijbracht. Wat betreft de bemerking dat het ontvangststrookje onderaan deze convocaties niet werd ingevuld, bemerkt verzoekende partij dat zij hierover geen vragen heeft gekregen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Waar verwerende partij meent dat het niet duidelijk is wie de oproepingsbrieven heeft ontvangen, wijst verzoekende partij erop dat zij verklaard heeft dat het telkens haar zus L. was die deze heeft ontvangen via de wijkagent.

2.2.9.2. Daar waar verzoekende partij oppert dat zij wel degelijk de originelen bijbracht van de twee oproepingsbrieven, stelt de Raad evenwel vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte oproepingsbrieven wel degelijk kleurenkopieën betreffen, gelet op de kopieerlijnen en punten aan de rand van de stukken (zie enveloppe met de door verzoekende partij bijgebrachte stukken in map documenten (administratief dossier, stuk 9)). Bovendien kan, ongeacht het gegeven of het originelen dan wel kopieën betreffen, hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegedragen aan deze oproepingsbrieven, aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in haar land van herkomst, de Russische Federatie, meer bepaald de Noordelijke Kaukasus, een hoge graad van corruptie heerst en verschillende documenten tegen betaling van smeergeld verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van de convocaties wordt bovendien nog verder ondergraven door de vaststelling dat het ontvangststrookje onderaan beide convocaties niet werd ingevuld. Indien het telkens haar zus L. was die deze heeft ontvangen via de wijkagent, zoals verzoekende partij beweert, kan verwacht worden dat dit ook zo vermeld zou staan op het ontvangststrookje. Het is dan ook niet duidelijk hoe verzoekende partij aan deze documenten is geraakt, gezien niemand ze volgens de door haar neergelegde documenten heeft ontvangen. Ten slotte benadrukt de Raad nog dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verder verwijst naar het door haar bijgebrachte medisch attest, dat getuigt van vele verwondingen als gevolg van slagen, wijst de Raad erop dat dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het bijgebrachte medisch attest volstaat dan ook allesbehalve om de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen.

2.2.11. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat rekening moet worden gehouden met haar profiel, zijnde een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine die regelmatig in Oekraïne verblijft alwaar zij bepaalde connecties blijkt te hebben, en dat het gezien de huidige politieke problemen in die regio niet onaannemelijk is dat zij gevisieerd wordt door de FSB, duidt de Raad erop dat omwille van bovenstaande vaststellingen geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de FSB. Een loutere verwijzing naar haar profiel en de algemene situatie in haar land van herkomst volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.12. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat "*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 januari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Gelet op het voorgaande, kan niet worden ingezien hoe verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid zou hebben geschonden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT